Pe teme actuale ale activităţii fotbalistice

Secţiile de fotbal au cuvîntul!

In perioada actuală şi pînă la reluarea campionatului, echipele — în special cele din campionatul categoriei A, B şi tineret — au de rezolvat probleme şi sarcini deosebit de importante atît din punct de vedere al procesului instructiv-educativ, cît şi din punct de vedere organizatoric-administrativ. Multiplele şi complexele sarcini ale perioadei pregătitoare nu pot fi lăsate numai pe seama antrenorilor şi a medicilor sportivi, aşa cum se petrec lucrurile în majoritatea cazurilor. Un rol important şi hotărîtor revine şi birourilor secţiilor de fotbal. Comportarea echipelor în returul campionatului, rezultatele pe care le vor obţine depind în mare măsură şi de felul în care vor şti să muncească, să-şi organizeze activitatea birourile secţiilor de fotbal.

Pe baza obiectivelor şi a planurilor de muncă întocmite, **birourile secţiilor de fotbal trebuie să exercite un control permanent, sistematic şi exigent asupra modului cum se desfăşoară antrenamentele, asupra muncii antrenorilor şi asupra respectării de către jucători a unui regim de viaţă sportivă.**

Membrii birourilor vor controla în această perioadă zi de zi conţinutul antrenamentelor, felul în care antrenorii aplică indicaţiile tehnico-metodice date de Colegiul central al antrenorilor referitoare la organizarea activităţii de instruire. Ei vor acorda cea mai mare atenţie volumului, duratei şi intensităţii antrenamentelor, care pînă la reluarea campionatului trebuie să crească gradat în aşa fel încît echipele să atingă forma corespunzătoare chiar din prima etapă a returului. Nu trebuie să se mai repete situaţia dinaintea actualului campionat, cînd echipele nu au folosit în mod judicios perioada pregătitoare din cauza lipsei de control, astfel că cele mai multe au intrat nepregătite în competiţie (Minerul, U.T.A., Steaua, Rapid etc.). Birourile secţiilor trebuie să intervină de îndată, prin cele mai eficiente măsuri educative şi administrative, de cîte ori constată lipsuri şi abateri în pregătire (absenţe, întîrzieri, lipsă de interes şi conştiinciozitate etc.). Atitudinea tolerantă manifestată anul trecut de unele secţii de fotbal ca Ştiinţa Timişoara, C.F.R. Arad, Jiul etc., faţă de asemenea abateri nu trebuie să mai persiste.

Pentru evitarea accidentelor, care sînt frecvente în sezonul rece, birourile secţiilor trebuie să asigure permanent asistenţa medicală la antrenamente, o strînsă colaborare între antrenori şi medici, să combată cu energie tendinţa unor jucători de a se sustrage de la antrenamente pe motive medicale. (Caricaş-Progresul, Nisipeanu-Minerul etc.). În această privinţă, medicii trebuie să dea dovadă de mult simţ de răspundere.

Birourile secţiilor de fotbal au datoria să manifeste acelaşi interes şi aceeaşi preocupare faţă de pregătirea tuturor echipelor din cadrul secţiilor (tineret, juniori etc.). Subliniem acest lucru în mod deosebit deoarece din controalele efectuate pe teren s-a constatat că în multe secţii (Metalul Tîrgovişte, Ştiinţa Cluj etc.) există preocupare numai faţă de pregătirea primei echipe, iar ceilalţi jucători (din echipele de tineret sau juniori) sînt chemaţi să-şi reia pregătirile abia în preajma începerii jocurilor oficiale.

In cadrul procesului instructiv-educativ se va acorda o atenţie deosebită muncii educative. **Cu cît vom face o educaţie mai sănătoasă, mai atentă jucătorilor, cu atît conştiinţa acestora va fi mai ridicată, participarea lor la pregătire va fi mai conştientă iar calitatea muncii va creşte.** De aceea, birourile secţiilor de fotbal trebuie să urmărească îndeaproape şi să îndrume pregătirea şi participarea jucătorilor la învăţămîntul politic, ridicarea nivelului lor profesional şi cultural, aşa cum au procedat secţiile de fotbal de la Rapid Bucureşti, Dinamo Bucureşti, St. roşu, Petrolul etc.

O serie de măsuri trebuie luate din timp pentru asigurarea bazei materiale a pregătirilor. Terenurile pe care au loc pregătirile trebuie menţinute tot timpul în stare de folosinţă (acolo unde este cazul zăpada va fi bătătorită), avîndu-se în vedere faptul că majoritatea antrenamentelor se desfăşoară de pe acum în aer liber, chiar dacă temperatura este scăzută. Aparatele ajutătoare vor fi verificate şi completate, ca şi echipamentul şi celelalte materiale sportive. Cu sprijinul conducerii cluburilor sau al asociaţiilor, secţiile de fotbal vor lua măsuri pentru verificarea şi — eventual — repararea tribunelor şi instalaţiilor anexe ale terenurilor sau stadioanelor.

Pentru a rezolva toate aceste sarcini, birourile secţiilor trebuie să desfăşoare o activitate organizată, bazată pe munca colectivă a membrilor săi. Ele vor ţine săptămînal şedinţe de lucru, în care, pe baza obiectivelor şi a planului de muncă, vor raporta asupra îndeplinirii unor sarcini şi vor repartiza pe oameni alte sarcini, concrete.

Noul sezon fotbalistic este aşteptat cu nerăbdare de miile de iubitori ai sportului cu balonul rotund. Pe linia angajamentelor luate, echipele noastre fruntaşe au datoria să se pregătească cu toată seriozitatea pentru ca să desfăşoare jocuri din ce în ce mai bune. Secţiile de fotbal, printr-o activitate bine organizată în această perioadă, au un cuvînt greu de spus în atingerea acestui important obiectiv: CALITATEA.

GRIGORE ARJOCA
secretar general adjunct al F.R.F.

Şi obţinerea formei sportive, dar şi muncă în perspectivă!

Sarcinile perioadei pregătitoare sînt, în general, cunoscute de antrenorii echipelor de categorie A şi B, care — bineînţeles — le adaptează la specificul şi necesităţile jucătorilor lor. Totuşi, în principiu, antrenorii au acelaşi drum de parcurs şi, în linii generale, aceleaşi obiective, acelaşi ţel şi anume de a prezenta echipele într-o formă cît mai bună în returul campionatului.

Aceasta este drumul obişnuit.

Insă, după părerea mea, în această perioadă trebuie făcut ceva mai mult şi cînd spun acest lucru pornesc de la o constatare făcută la sfîrşitul activităţii pe anul 1961. *Consider că nivelul de pregătire fizică şi tehnică individuală a jucătorilor a fost valorificat în bună măsură anul trecut, acest lucru reflectîndu-se în numeroase jocuri de calitate. Dar, acest nivel nu poate asigura ridicarea calitativă, în continuare, a fotbalului nostru.* Deci, se impune ca acest nivel de pregătire individuală să fie ridicat pe o treaptă superioară. De aceea, chiar din perioada actuală antrenorii trebuie să înceapă să pună bazele îmbunătăţirilor pe care vor să le aducă anul acesta în jocul echipelor.

AŞADAR, NU ESTE VORBA NUMAI DE PUNEREA ÎN FORMĂ A ECHIPELOR PENTRU CAMPIONAT, CI ŞI DE CREAREA PREMISELOR NECESARE UNUI SALT CALITATIV.

Firesc că o asemenea preocupare poate avea obiective diferite, în raport cu echipele. Astfel, unii antrenori se vor concentra în primul rînd asupra eliminării unor deficienţe fizice sau tehnice, constatate în cursul turului; alţii — dispunînd de un lot de jucători mai bine pregătiţi — îşi vor concentra forţele pentru realizarea unui joc de calitate superioară faţă de anul trecut.

In returul campionatului 1960—61 şi în turul campionatului 1961—62 echipele au furnizat o serie de jocuri de bun nivel tehnic. *Dacă vrem să permanentizăm asemenea jocuri şi chiar să le îmbunătăţim continuu valoarea este absolut nevoie ca pregătirea individuală fizică şi tehnică a jucătorilor noştri să fie perfecţionată. Şi acest lucru poate fi realizat numai dacă de pe acum se pun bazele necesare.*

Printre cauzele care au determinat inconstanţa multor echipe de-a lungul activităţii de anul trecut este şi faptul că valoarea individuală a jucătorilor şi bagajul lor redus de mijloace fizice şi tehnice de care au dispus nu le-au permis să învingă dificultăţile tactice ivite în joc. DE ACEEA, SÎNT DE PĂRERE CĂ ANUL ACESTA, ÎN PERIOADA PREGĂTITOARE AR FI DE DORIT CA ANTRENORII SĂ INDIVIDUALIZEZE CÎT MAI MULT ANTRENAMENTELE. In afară de aceasta, este neapărat necesar ca în cazul cînd urmărim o perfecţionare a calităţilor fizice specifice fotbalului, *să se accentueze în primul rînd foarte mult asupra pregătirii fizice multilaterale, de care duc lipsă aproape toţi jucătorii noştri.* Or, perfecţionarea vitezei, a rezistenţei şi chiar a detentei nu se poate realiza dacă pregătirea fizică multilaterală, inclusiv forţa, nu este ridicată în prealabil la un nivel superior.

In al doilea rînd, pregătirea tehnică trebuie să fie obiectul unei preocupări deosebite. Nu ne putem mulţumi numai cu precizia execuţiilor, chiar şi în regim de viteză. *Dacă vrem să aducem mereu elemente noi în joc, cu care echipele noastre să depăşească adversari din ce în ce mai valoroşi, atunci pe lîngă gradul actual de pregătire tehnică sînt indispensabile: o îmbogăţire a procedeelor tehnice ale jucătorilor, variaţie şi fineţe în execuţii şi legarea treptată a acestor execuţii cu diferite fente cu conţinut tactic.* Adică, este vorba de o pregătire tehnică mai pretenţioasă, cu care jucătorii noştri să poată rezolva cele mai dificile situaţii de joc şi, în acelaşi timp, să ridice probleme greu de rezolvat pentru adversari.

In fond, deci, vreau să subliniez că SARCINILE PERIOADEI PREGĂTITOARE NU TREBUIE URMĂRITE ÎN MOD MECANIC, PENTRU A PUNE ECHIPELE ÎN FORMĂ, LA POTENŢIALUL LOR CUNOSCUT, CI SĂ SE LUCREZE ÎN PERSPECTIVĂ, PUNÎNDU-SE BAZELE UNEI RIDICĂRI CALITATIVE A ECHIPELOR. Şi, după părerea mea, aceasta nu se poate realiza fără o prealabilă ridicare a măiestriei jucătorilor, a resurselor lor fizice şi a cunoştinţelor lor tehnice.

EM. VOGL
antrenor emerit

R. P. Romînă — R. D. Germană la 14 octombrie la Bucureşti

Pentru toamna acestui an a fost perfectată întîlnirea internaţională dintre reprezentativele R. P. Romîne şi R. D. Germane. Data acestui meci a fost fixată la 14 octombrie (la Bucureşti).

In aceeaşi zi vor mai avea loc alte două partide între fotbaliştii din R.P.R. şi R.D.G.: la Bucureşti se vor întîlni selecţionatele de juniori, iar la Berlin cele de tineret.

Mîine încep campionatele Capitalei la patinaj viteză

Mîine, sîmbătă şi duminică, pe pista amenajată pe lacul din Parcul 23 August, cei mai buni patinatori de viteză din Capitală se vor întrece în cadrul probelor campionatului republican de patinaj viteză (faza regională).

Vineri şi sîmbătă probele vor începe la ora 15 iar duminică la ora 9 dimineaţa.

Printre patinatorii vitezişti...

(Urmare din pag. 1)

lui Z. Nagy şi al lui G. Fejer şi-l cam atît. Inadmisibil de puţin pentru asociaţiile sportive locale, care nu se pot plînge în nici un caz de lipsă de condiţii. Tineretul din localitate iubeşte patinajul. Dovadă, marele număr de copii pe care i-am văzut patinînd pe pista de concurs. Lipsa unui antrenor de patinaj este însă greu de suplinit de cei cîţiva instructori improvizaţi, aşa că — de fapt — Miercurea Ciuc rămîne, în patinaj, inadmisibil de mult în urmă faţă de hochei. Şi fiindcă a venit vorba de pista de aici, ne întrebăm de ce nu se iau măsuri pentru repararea unei conducte ce trece pe lîngă pistă şi din care se scurge o apă murdară, care strică permanent gheaţa tocmai într-unul din punctele sale cele mai importante, în turnanta dinainte de intrarea în finiş.

„DINAMOVIŞTII BUCUREŞTENI NE VOR FI ADVERSARII CEI MAI REDUTABILI..."

...spun sportivii de la Tg. Mureş, atunci cînd vorbesc despre şansele lor la campionatul republican. Eva Farkaş, de exemplu, recunoaşte în Magdalena Udrea pe principala sa concurentă la seniore. Tot o dinamovistă, Virginia Sima, îşi va disputa întîietatea cu Maria Mathe. La băieţi, Dinamo Bucureşti are reprezentanţi redutabili în Emilian Papuc (spre care înclină toate pronosticurile) şi Dan Lăzărescu la seniori, în Mugur Macri şi Valeriu Mureşanu la juniori 17-18 ani precum şi în... hocheistul Vlad Patraulea care a stabilit recent 4 recorduri republicane la categoria juniorilor de 14 ani.

Cît despre Cluj, cam puţin în acest sezon. Acest oraş, care avea regulat 50—60 de patinatori de viteză a fost reprezentat la „Cupa 30 Decembrie" doar de... 5 concurenţi dintre care unul s-a impus în mod deosebit: Carol Komjatszegi. Oricum însă, se aştepta mai mult de la Sorin Pascu, profesor de educaţie fizică şi antrenor cu specialitatea patinaj viteză, care, la Ştiinţa Cluj, se pare că pune mai mult preţ pe calitatea lui de jucător în echipa de hochei...

Şi în încheiere, facem loc în aceste rînduri, unei dorinţe a patinatorilor de viteză: ei ştiu că *întrecerea* este un factor important al progresului în sport şi de aceea doresc mai multe concursuri! Cluburile, comitetele raionale şi regionale UCFS, federaţia au cuvîntul!

PRONOSPORT

Amănunte despre Concursul nr. 2

Al doilea concurs Pronosport al anului 1962 oferă un program interesant.

Iată acum cîteva date documentare în legătură cu echipele cuprinse în program. Vă redăm rezultatele înregistrate între ele în meciurile din anii trecuţi:

I. Lanerossi—Fiorentina: 1959/60: 1-1 şi 0-0; 1960/61: 0-0 şi 1-0; 1961/62: 1-0.

II. Palermo—Roma: 1959/60: 4-2 şi 1-1; 1961/62: 2-5.

III. Udinese—Milan: 1959/60: 2-2 şi 1-3; 1960/61: 0-0 şi 1-3; 1961/62: 3-4.

IV. Juventus—Atalanta: 1959/60: 0-1 şi 2-2; 1960/61: 3-2 şi 2-2; 1961/62: 1-3.

V. Lecco—Spal: 1960/61: 2-0 şi 0-1; 1961/62: 0-0.

VI. Internazionale—Mantova: 1961/62: 1-1.

VII. Venezia—Torino: 1961/62: 2-4.

VIII. Bologna—Padova: 1959/60: 2-2 şi 0-2; 1960/61: 2-1 şi 1-2; 1961/62: 2-1.

IX. Sampdoria—Catania: 1960/61: 2-0 şi 0-3; 1961/62: 0-2.

X. Napoli—Prato (camp. italian B). Gazdele sînt la al doilea meci pe care îl susţin pe teren propriu. In mod normal napolitanii, care au activat în divizia A, trebuie să cîştige. Totuşi şi oaspeţii au un cuvînt de spus.

XI. Reggianna—Genoa (camp. italian B). Experienţa echipei oaspe este recunoscută, dar Reggianna joacă cu multă ambiţie pe teren propriu.

XII. Cosenza—Brescia (camp. italian B). Ambele echipe se află la periferia clasamentului şi au nevoie de puncte care sînt foarte preţioase pentru a scăpa de zona periculoasă.

☆

Vă amintim că şi la acest concurs se acordă premii pe baza pronosticurilor extrase din urnă.

PRONOEXPRES

La tragerea PRONOEXPRES din 10 ianuarie 1962 au fost extrase din urnă următoarele numere:

22 28 10 21 2 39
13 44

Fondul de premii 463.458 lei.

Tragerea următoare va avea loc miercuri 17 ianuarie 1962 în Bucureşti, strada Doamnei nr. 2 la ora 19.

Problema organizării unui joc eficient al apărării a provocat totdeauna un viu interes printre specialiştii de pretutindeni. Dar şi aici vom găsi două grupuri: cei care militează pentru un strict marcaj individual („om la om") şi ceilalţi, care preconizează părăsirea totală a marcajului individual, în folosul unui marcaj efectuat exclusiv „pe zonă".

Argumentul cel mai puternic adus de susţinătorii ultimei teze se bazează, în special, pe jocul desfăşurat de brazilieni care, datorită înaltei lor pregătiri tehnice, tactice, ca şi fizice, precum şi remarcabilelor lor calităţi de voinţă, fac uz mai mult de „apărare în zonă", decît de marcajul individual. O bună parte din argumentele împotriva marcajului individual sînt furnizate — indirect — de unii practicanţi ai acestuia, care, împingînd „jocul cu umbra" (cum îl denumesc antrenorii sovietici) pînă la exces, înţeleg să nu-şi slăbească adversarul direct nici în fazele de atac ale echipei, ducînd astfel la şablonizarea acţiunilor şi la o totală lipsă de orizont a jocului.

Reacţia nu putea deci întîrzia. Iată însă că s-a căzut în cealaltă extremă: aceea a negării integrale a eficacităţii marcajului individual, pentru simplul motiv că „aşa joacă brazilienii".

In Occident, fenomenul a luat proporţii şi mai mari, datorită însăşi opticii deformate pe care profesionismul în fotbal o provoacă în rîndurile publicaţiilor şi teoreticienilor din ţările capitaliste. S-a ajuns astfel ca unul dintre cei mai reputaţi specialişti, Francois Thébaud, să adopte o atitudine de-a dreptul curioasă, cerînd înlăturarea definitivă a „marcajului individual", ca unul care aduce „contractarea fizică şi morală", în timp ce „marcajul pe zonă" ar aduce „decontractarea" pe ambele planuri. („Miroir Sprint" din 23 oct. 1961).

Personal, am experimentat şi studiat această problemă, în acţiunea de pregătire şi de îndrumare a echipei „C.C.A.", între anii 1955—1958, ajungînd la concluzia pe care am consemnat-o în lucrarea noastră: „Fotbal. Contribuţii la studiul unei metode unitare de joc, cu aplicaţii la echipa C.C.A.", unde am ţinut să subliniem: „Fotbalul se joacă „om la om" şi pe zonă" (pag. 149).

Remarcam, în aceeaşi lucrare, că specialiştii sovietici A. Tarasov şi V. Frolov, susţinuseră acelaşi punct de vedere: „După părerea noastră, la baza apărării trebuie să punem ca principiu combinarea apărării în zonă, cu aceea „om la om".

Apoi, ca urmare a comentariilor provocate de campionatul de la Stockholm, care, după cum recunosc specialiştii sovietici „a constituit universitatea la care au dat examen ţările cu fotbalul cel mai avansat" — s-au ivit noi dispute între specialişti.

Revista sovietică „Fotbal" (nr. 8 din 1961) a publicat articolul antrenorului emerit Viktor Maslov, intitulat „Fotbal fără „umbră", în care se afirma: „Marcajul personal, în forma lui de azi, tinde să dispară. El a devenit o frînă în dezvoltarea jocului. Fără să renunţăm complet la el, trebuie să căutăm alte căi".

Această afirmaţie categorică a avut darul să suscite discuţii aprinse în rîndurile specialiştilor şi iubitorilor fotbalului din U.R.S.S. Răspunsurile — pro şi contra — n-au întîrziat să vină pe adresa redacţiei, care, a tras următoarea concluzie judicioasă: „Apărarea în zonă nu numai că nu exclude marcajul „om la om" — fără această fotbalul este de neconceput — dar îl şi preconizează în mod obligatoriu". (Articolul acesta a fost reprodus în „Sportul popular" din 11 şi 14 noiembrie 1961).

Iată, deci, că în procesul de căutare a unor noi forme — care se dezvoltă în fotbalul sovietic — s-a introdus acest element de mare forţă combinativă: „marcajul „pe zonă" nu poate fi conceput fără marcajul „om la om".

Intr-adevăr, dacă „jocul cu umbra" făcea să se neglijeze sarcinile impuse de sprijinul reciproc, nici „marcajul pe zonă" nu poate rezolva, singur, problema neutralizării unor atacanţi periculoşi, care, — după cum s-a dovedit — atunci cînd sînt „păziţi" sever, nu mai dau randamentul obişnuit. Realizarea „jocului colectiv" este frînată numai prin exagerarea marcajului „om la om" (menţinut şi cînd echipa proprie se află în atac). In acest caz, întreaga formaţie este destrămată, fiecare jucător mulţumindu-se să-şi urmărească, fără răgaz, numai adversarul direct şi avînd ca unic obiectiv un joc eminamente defensiv.

Departe de-a mai constitui un bloc funcţional, echipa rămîne, astfel, o simplă expresie numerică a celor 11 componenţi, care acţionează, fiecare, pe cont propriu. Dar, de la greşeala de a marca adversarul şi în timp ce echipa se află în atac, să nu se cadă în alta şi mai gravă, de a abandona orice preocupare de marcaj individual, chiar şi atunci cînd echipa proprie a trecut în apărare.

„Marcajul individual" trebuie să se accentueze în acest caz, combinîndu-se cu unul raţional pe zonă. Se recomandă atunci ca pe lîngă fundaşi să intre în acţiune şi mijlocaşii şi interii proprii, care vor practica şi ei „marcajul la om". Numai primind sprijinul acestor coechipieri, fundaşii trec de la „apărarea de poziţie" la „apărarea mobilă", exprimată prin „jocul în scară". Concomitent, chiar „vîrfurile de atac" practică şi ele — după cum se ştie — „apărarea agresivă".

Echipa care reduce jocul ei, atît în atac, cît şi în apărare, la un „marcaj strict individual" înseamnă că nu face decît să extindă una din „metodele defensive" de la suprafaţa de pedeapsă, la întregul teren de joc.

Prin conjugarea „marcajului la om" cu cel pe zonă, o echipă aflată în apărare găseşte soluţii judicioase sarcinilor tactice de ordin general, ca şi celor speciale. Astfel, ea reuşeşte să traducă în viaţă în mod constructiv „apărarea de poziţie", completată prin cea „mobilă".

Important este cum se realizează aceasta pe teren. Supraveghind un jucător, în fazele de apărare, nu eşti obligat totuşi să-l urmăreşti ca o „umbră" de-a lungul şi de-a latul terenului. Cînd adversarul îşi părăseşte zona proprie, el va fi luat în primire la nevoie (adică atunci cînd ameninţă poarta) de apărătorul din zona respectivă. Apărătorul rămas liber, prin plecarea adversarului său direct se va ocupa de oricare alt atacant, care intră în zona lui, deoarece în fotbalul modern apărătorii nu marchează un anume adversar, desemnat de postul sau de numărul ce-l poartă pe tricou, ci pe oricare atacant care a intrat în zona sa sau care ameninţă mai serios poarta.

Numai în acest fel se realizează un desăvîrşit „joc colectiv" în apărare, care îşi găseşte expresia în înţelegerea reciprocă şi susţinerea eficientă a întregului compartiment defensiv.

Un joc de asemenea factură asigură omogenitatea apărării, care face ca o echipă cu elemente mai puţin proeminente să ţină piept cu succes unei formaţii alcătuită din adevăraţi aşi.

Jocul colectiv în apărare este în măsură să ne dea un fotbal de calitate, care nu poate fi realizat exclusiv prin „marcajul om la om", neţinînd seamă de zonă, dar nici practicînd numai pe cel de zonă, fără respectarea jocului „om la om".

VIRGIL ECONOMU

Discuţii

Apărarea în zonă, sau marcajul individual?